

Innowacje edukacyjne w dolnośląskich szkołach

Wrocław 2026

Charakterystyka badania

Badanie stanowiące podstawę raportu „Innowacje edukacyjne w dolnośląskich szkołach – raport ekspercki” zostało opracowane przez Zespół ds. badań przy Wojewódzkim Zespole Koordynacji (WZK) i przygotowane dla kontekstu regionalnego Dolnego Śląska (styczeń 2026). Jego celem była diagnoza profilu innowacji edukacyjnych w regionie – rozumianego zarówno jako zestaw dominujących typów i obszarów działań, jak i ich etapu zaawansowania, skali, czasu trwania oraz praktyk ewaluacyjnych – a następnie przełożenie wyników na rekomendacje wzmacniające jakość, trwałość i możliwość upowszechniania innowacji.

Pomiar zrealizowano w formule kwestionariusza online w oknie badawczym wrzesień–październik 2024, a dystrybucję narzędzia zapewniły Kuratorium Oświaty we Wrocławiu oraz Zespół ds. badań przy WZK. Zgromadzony materiał ma charakter rejestrowy i obejmuje N = 2895 zgłoszeń innowacji pochodzących z 547 szkół (identyfikacja RSPO), przy czym jest to zbiór wielozgłoszeniowy – jedna szkoła mogła zgłosić więcej niż jedną innowację, co pozwala interpretować wyniki zarówno przez pryzmat „jednostkowych inicjatyw”, jak i intensywności aktywności innowacyjnej szkół.

Cel i problem badawczy

Problemem badawczym jest brak uporządkowanej, porównywalnej i decyzyjnie użytecznej wiedzy na temat charakteru, skali oraz sposobu organizacji innowacji pedagogicznych realizowanych w szkołach, a w szczególności brak rozróżnienia pomiędzy innowacjami incydentalnymi a działaniami osadzonymi w trwałych praktykach organizacyjnych. Pomimo dużej liczby zgłoszeń innowacji, dostępne dane nie pozwalają jednoznacznie ocenić, jakie typy działań dominują, w jakich warunkach są realizowane oraz w jakim stopniu szkoły dysponują mechanizmami sprzyjającymi ich trwałości, takimi jak ewaluacja, współpraca czy wsparcie instytucjonalne. W efekcie decyzje dotyczące kierunków wsparcia innowacyjności podejmowane są przy ograniczonej wiedzy o strukturze i dojrzałości tych działań.

Celem badania jest identyfikacja i analiza wzorców innowacyjnych praktyk realizowanych w szkołach, ze szczególnym uwzględnieniem sposobów ich organizacji, stopnia instytucjonalizacji oraz warunków sprzyjających ich trwałości. Badanie ma na celu dostarczenie wiedzy umożliwiającej podejmowanie decyzji dotyczących kierunków wsparcia innowacji pedagogicznych, w tym określenia, które formy wsparcia mają uzasadnienie systemowe, a które odpowiadają jedynie na potrzeby działań doraźnych. Wyniki badania służą zatem nie tylko opisowi zjawiska, lecz przede wszystkim wsparciu planowania działań rozwojowych na poziomie systemowym.

Odbiorcy

Odbiorcami badania są w szczególności:

- organy administracji publicznej odpowiedzialne za kształtowanie i wdrażanie polityki oświatowej na poziomie regionalnym i krajowym,
- jednostki samorządu terytorialnego pełniące funkcję organów prowadzących szkoły,

- dyrektorzy szkół jako podmioty odpowiedzialne za organizację pracy szkoły, inicjowanie i utrwalanie innowacji pedagogicznych,
- nauczyciele i zespoły nauczycielskie zaangażowane w projektowanie i realizację innowacyjnych praktyk dydaktycznych i wychowawczych,
- instytucje wspierające system oświaty, w szczególności podmioty odpowiedzialne za doskonalenie nauczycieli, ewaluację oraz rozwój kompetencji kadry,
- zespoły eksperckie i analityczne zajmujące się monitorowaniem i oceną innowacji w edukacji.

Metodyka i główne wnioski

Badanie **działa jak mapa zmiany**: nie odpowiada wyłącznie na pytanie „ile innowacji?”, ale **pozwała rozpoznać wzory praktyk** (co szkoły robią najczęściej), **logikę działania** (czy innowacje są pojedynczymi zrywami czy elementem kultury organizacyjnej) oraz **warunki, które sprzyjają trwałości** (np. ewaluacja, współpraca, formaty organizacyjne). Dzięki temu raport jest użyteczny nie tylko opisowo, ale decyzyjnie: pomaga ustalić, jakiego typu wsparcie ma sens (standardy, narzędzia, sieciowanie, mentoring, repozytorium praktyk).

Ważne jest również to, że pomiar dotyczy rejestru zgłoszeń w określonym momencie roku szkolnego. Początek roku sprzyja formalizacji planów, ale część działań nie jest jeszcze „w pełni uruchomiona” — dlatego raport należy czytać jako obraz deklaracji i projektów w różnym stopniu zaawansowania, a nie jako ocenę efektów wdrożeń. Tę różnicę warto zachować także w komunikacji międzywojewódzkiej: zbiór jest mocny w opisie struktury innowacji, słabszy w ocenie rezultatów, jeśli nie towarzyszą mu praktyki ewaluacyjne.

Zastosowano badanie ilościowe w formule ankiety online, która zbierała podstawowe parametry innowacji. Kluczową cechą zbioru jest **wielozgłoszeniowość**, co umożliwiła analizę na dwóch poziomach:

- **poziom innowacji (rekord)**: typ, obszar, etap, przedmiotowość, skala, czas, ewaluacja;
- **poziom szkoły**: intensywność aktywności (placówka jako „generator” innowacji).

Strategia analizy obejmowała cztery kroki: (1) **kontrolę jakości danych** (braki, duplikaty, anomalie); (2) **analizę opisową** częstości/odsetków i statystyk pozycyjnych; (3) **analizy przekrojowe** (zestawienia krzyżowe) – z naciskiem na sens zależności, a nie „testowość”; (4) **analizę tematyczną tytułów** jako wskaźnik przybliżony (proxy) dominujących pól działań.

Ograniczenia typowe dla takiego badania są nazwane w raporcie wprost: autodeklaratywność, różne progi rozumienia „innowacji”, niejednorodny poziom formalizacji opisów, braki danych oraz sporadyczne błędy wpisu (np. daty, skala uczestników). Równocześnie przyjęto perspektywę etyczną: wyniki nie powinny służyć stygmatyzowaniu szkół o mniejszej aktywności, lecz projektowaniu mechanizmów wsparcia.

Kluczowe ustalenia z badania

Masowość przy nierównomierności = układ „dwuprędkościowy”

Opis: Zbiór obejmuje **2895 zgłoszeń z 547 szkół**. Rozkład aktywności jest nierówny: 1 innowacja – 23,8% szkół; 2–3 – 28,7%; 4–6 – 21,6%; 7–10 – 12,4%; **11+ – 13,5%**.

W praktyce widać dwa style innowacyjności: (a) **incydentalną** (często zależną od jednostkowych liderów) oraz (b) **osadzoną organizacyjnie** (wspieraną kulturą współpracy i zarządzania). To uzasadnia model wsparcia „na dwa biegi”: równolegle wzmacniać podstawowe kompetencje większości szkół i wykorzystać szkoły-liderów jako węzły dyfuzji.

„Podstawówkocentryczność” innowacji i potrzeba osobnego pakietu dla ponadpodstawowych

Opis: Etap edukacyjny: SP 4–8 – **37,4%**; SP 1–3 – **35,3%**; ponadpodstawowa – **10,1%**; SP łączone – 8,2%; braki danych – 8,2%.

Raport formułuje dwie hipotezy interpretacyjne: większa elastyczność organizacyjna SP vs presja egzaminacyjna, programowa i organizacyjna w ponadpodstawowych, ograniczająca pole eksperymentowania. Wniosek praktyczny jest jednoznaczny: ponadpodstawowe wymagają **celowanego, realistycznego pakietu wsparcia**, dopasowanego do ich warunków.

Dominacja innowacji mieszanych i metodycznych; niska widoczność organizacyjnych

Opis: Typ innowacji: **mieszana – 50,5%**, **metodyczna – 31,9%**, programowa – 14,2%, organizacyjna – 3,4%.

Przewaga innowacji mieszanych może oznaczać „pakietowe” rozumienie zmiany (metody + treści + element organizacji), ale równocześnie może wynikać z nieostrości klasyfikacji („mieszana” jako kategoria ucieczkowa). Niski udział innowacji organizacyjnych sugeruje, że reorganizacja pracy szkoły bywa trudniejsza do nazwania, opisanie i uzasadnienia — a to właśnie organizacja (czas, współpraca, przywództwo) często rozstrzyga o trwałości zmiany.

Profil przede wszystkim dydaktyczny, z istotnym komponentem wychowawczym

Opis: Obszar oddziaływania: dydaktyczna – **87,2%**, wychowawcza – **40,4%**, opiekuńcza – **14,2%** (kategorie mogą współwystępować). Konfiguracje: dydaktyczna solo – 56,5%; dydaktyczna + wychowawcza – 20,4%; pełna triada – 9,8%; wychowawcza bez dydaktycznej – 7,2%.

To wzór „blisko klasy”: innowacja jest najczęściej narzędziem poprawy uczenia się, ale jednocześnie szkoły często łączą ją z wychowaniem (klimat, relacje, dobrostan, motywacja). Obszar opiekuńczy pojawia się rzadziej — co może oznaczać, że działania wsparciowe są realizowane, ale szkoły nie identyfikują ich jako „innowacji” lub brakuje im języka klasyfikacji.

Silna przedmiotowość i ograniczona interdyscyplinarność

Opis: **81,9%** innowacji przypisano do jednego przedmiotu/obszaru; **18,1%** ma charakter wielopredmiotowy.

Przedmiotowość zwiększa możliwość drożenia (jasny lider, prosta odpowiedzialność), ale wzmacnia „silosowość” i utrudnia budowanie kompetencji przekrojowych. Dodatkowym sygnałem do poprawy

narzędzia jest wysoki udział kategorii „inny przedmiot” (466), która jest informacyjnie kosztowna — w kolejnych edycjach warto ją doprecyzować.

Skala wdrożeń: dominują rozwiązania „klasowe”, rzadziej „szkolne”

Opis: Skala uczestników: **mediana 30**, kwartył 1: 20, kwartył 3: 75; wartości skrajne rzadkie.

Dominują innowacje realizowane w skali klasy/rocznika, co sprzyja testowaniu i szybkim korektom, ale utrudnia upowszechnienie bez mechanizmów transferu (repozytorium, mentoring, standard „warunków wdrożenia”). W praktyce oznacza to, że system powinien wspierać nie tyle „więcej innowacji”, co **przechodzenie z prototypu do wdrożenia szerszego**, gdy innowacja się sprawdza.

Czas trwania: innowacje najczęściej mieszczą się w ramie roku szkolnego + drobne problemy jakości rejestru

Opis: Mediana czasu trwania to ok. **277 dni** (rama zbliżona do roku szkolnego); ok. **1,9%** rekordów ma anomalie dat (koniec \leq start).

Rok szkolny jako dominująca jednostka planowania jest spodziewany, ale nawet niewielki odsetek anomalii utrudnia analizy porównawcze — warto więc wzmocnić walidację pól (daty, zakresy liczb) w przyszłych edycjach.

Największa luka jakościowa: ewaluacja (ryzyko „innowacji deklaratywnej”)

Opis: Ewaluacja deklarowana: **tak – 16,1%, nie – 83,9%**.

Brak ewaluacji nie musi oznaczać braku wartości działań, ale oznacza brak mechanizmu uczenia się (dla szkoły i regionu): trudniej ocenić efekty, porównywać, wzmacniać i upowszechniać. Raport uczciwie zaznacza też możliwość „ewaluacji nieformalnej”, której szkoły po prostu tak nie nazywają — co jest argumentem za tym, aby w narzędziu rozbić ewaluację na proste, rozpoznawalne praktyki (ankieta uczniów, obserwacja, analiza wyników, feedback rodziców).

Implikacje dla polityki i zarządzania

Z perspektywy polityki regionalnej kluczowe jest przejście od logiki „rejestru działań” do logiki „systemowego uczenia się z wdrożeń”. Dane pokazują, że innowacje są realne i liczne, ale w dużej mierze pozostają małoskalowe i słabo domknięte ewaluacyjnie, przez co system traci możliwość akumulowania wiedzy i dyfuzji praktyk.

W praktyce oznacza to trzy możliwe decyzje:

1. **ustandaryzować minimum opisu** (żeby innowacja „zostawała” w organizacji po odejściu lidera),
2. **wprowadzić lekką, realną ewaluację** jako element jakości,
3. **zbudować mechanizmy transferu** (sieciowanie, mentoring, repozytorium, „warunki wdrożenia”), szczególnie wykorzystując szkoły o wysokiej intensywności działań jako zasób dla innych.

Rekomendacje

Rekomendacje wdrożeniowe

- 1) **Szkoły podstawowe:** „Karta innowacji jako standard minimum” oraz „Ewaluacja *lekka, ale realna*” jako minimum jakości (porządek działania i uczenie się z wdrożeń).
- 2) **Szkoły ponadpodstawowe:** „Interdyscyplinarność w trybie *małych mostów*” oraz „Repozytorium szkolne + wspólny język innowacji” (łatwiejsze wdrażanie i transfer).
- 3) **Dyrektorki i dyrektorzy szkół:** „Zarządzanie innowacją jak procesem, *nie hobby*” (właściciel, zasoby minimalne, decyzje po ewaluacji) oraz „Sieciowanie: szkoły-liderzy jako mentoring wdrożeniowe”.
- 4) **Nauczycielki i nauczyciele:** „Innowacja jako pakiet: cel–działania–dowody” oraz „Wspólnota praktyki zamiast pracy solo” (checkpointy, mniejsze ryzyko wypalenia).
- 5) **Organy prowadzące:** „Regionalny standard jakości: karta innowacji + lekka ewaluacja” jako warunek porównywalności i ograniczania „innowacji deklaracyjnych”.
- 6) **Organy prowadzące:** „Wsparcie celowane: mikrogranty + koordynator wdrożeniowy” jako mechanizm wdrażania i dyfuzji (nie konkurs na pomysł).
- 7) **Dla organizatorów kolejnych edycji badania:** walidacje w narzędziu zbierania danych (daty, zakresy liczb, wymagalność kluczowych pól) – poprawa jakości porównań.

Utrzymanie perspektywy rozwojowej i etycznej = wyniki jako narzędzie wsparcia, nie rankingowania szkół.

Rekomendacje: szkoły podstawowe

1. Karta innowacji jako standard minimum

Wprowadzenie: W szkołach podstawowych innowacje często rodzą się z potrzeby chwili i energii zespołu, ale trudno je potem utrzymać, przenieść lub sensownie ocenić. Prosty, krótki standard opisu pomaga nie „dokręcać śruby”, tylko porządkować działanie. Karta innowacji ma chronić przed chaosem i utratą wiedzy, a nie tworzyć biurokrację.

- **Cel:** uporządkować innowacje i ułatwić uczenie się z wdrożeń.
- **Działania:**
 - wprowadzenie 1–2 str. „Karty innowacji” do każdej inicjatywy,
 - dopisanie planu zasobów i roli dyrekcji (kto, kiedy, za co odpowiada).
- **Minimalne mierniki:**
 - 100% innowacji posiada „swoją” Kartę przed rozpoczęciem działań,
 - karta zawiera plan ewaluacji i wnioski po zakończeniu.
- **Horyzont + odpowiedzialni:** 1–3 mies.; dyrektor + lider innowacji.
- **Ryzyko i redukcja:** „biurokracja” → szablon + limit 2 stron, bez załączników.

2. Ewaluacja „lekka, ale realna”

Wprowadzenie: Jeśli innowacja nie zostawia po sobie żadnych danych i wniosków, to po roku trudno odróżnić, co było sensowną zmianą, a co tylko jednorazowym zrywem. Wystarczy minimum: krótkie dowody, proste porównanie „przed-po” i wniosek wdrożeniowy. Chodzi o mądrą oszczędność czasu, nie o rozbudowane badania.

- **Cel:** domknąć lukę jakościową: wdrażać i uczyć się z wdrożeń.
- **Działania:**
 - zastosowanie krótkiej ankiety (uczeń/rodzic) przed i po wdrożeniu,
 - włączenie arkusza obserwacji + autoewaluacji nauczyciela (1 strona),
 - przygotowanie 1-stronicowego raportu: „co działa / co zmienić / co skalować”.
- **Minimalne mierniki:**
 - co najmniej 2 źródła danych (ankieta + obserwacja/autoewaluacja),
 - gotowy 1-str. wniosek wdrożeniowy po zakończeniu.
- **Horyzont + odpowiedzialni:** 1 semestr; lider innowacji + zespół nauczycieli.
- **Ryzyko i redukcja:** „brak czasu” → zasada proporcjonalności: minimum narzędzi.

Rekomendacje: szkoły ponadpodstawowe

1. Interdyscyplinarność w trybie „małych mostów”

Wprowadzenie: W szkołach ponadpodstawowych innowacje często przegrywają z presją programu i egzaminów, dlatego muszą być krótkie, konkretne i osadzone w realnych warunkach pracy. Interdyscyplinarność nie musi oznaczać wielkiej reformy — wystarczą „małe mosty” między przedmiotami. Taki format sprzyja trwałości i łatwiejszemu skalowaniu.

- **Cel:** przełamać dominację działań „blisko przedmiotu” i budować trwałość.
- **Działania:**
 - zaplanowanie innowacji jako 2–3 modułów łączących przedmioty (prosty scenariusz),
 - ustalenie wspólnego produktu uczniowskiego (projekt/portfolio), nie tylko „tematu”,
 - dodanie krótkiego wsparcie w punktach decyzyjnych (konsultacje wdrożeniowe).
- **Minimalne mierniki:**
 - minimum 2 przedmioty współodpowiedzialne za wdrożenie,
 - co najmniej 1 wspólny produkt + opis warunków wdrożenia.
- **Horyzont + odpowiedzialni: 3–6 mies.:** dyrektor + koordynator zespołu.
- **Ryzyko i redukcja:** „presja egzaminacyjna” → moduły krótkie, osadzone w podstawie.

2. Repozytorium szkolne + wspólny język innowacji

Wprowadzenie: Bez prostego systemu gromadzenia doświadczeń szkoła co roku „odkrywa na nowo” te same rozwiązania — a zmiany zależą od konkretnych osób. Repozytorium nie jest archiwum „dla zasady”, tylko narzędziem pamięci instytucjonalnej. Wspólny język opisu pomaga porównywać i wybierać to, co ma sens.

- **Cel:** zatrzymać wiedzę w szkole i ułatwić transfer rozwiązań.
- **Działania:**
 - zbieranie Karty innowacji i 1-str. wniosków w jednym folderze,
 - ustalenie tagów: typ/obszar/warunki wdrożenia/ewaluacja (spójność opisu),
 - raz na semestr robienie przeglądu: „co kontynuujemy, co porzucamy, co skalujemy”.
- **Minimalne mierniki:**
 - repozytorium zawiera komplet dokumentów dla nowych inicjatyw,
 - odbył się semestralny przegląd z decyzjami wdrożeniowymi.
- **Horyzont + odpowiedzialni: 6 mies.;** wicedyrektor ds. dydaktycznych + liderzy.
- **Ryzyko i redukcja:** „martwe repozytorium” → przegląd semestralny jako obowiązek.

Rekomendacje: dyrektorki i dyrektorzy szkół

1. Zarządzanie innowacją jak procesem, nie „hobby”

Wprowadzenie: Innowacje łatwo stają się dodatkiem „po godzinach”, zależnym od entuzjazmu jednostek. Rola dyrektora polega na tym, by z energii zrobić proces: z właścicielem, zasobami, decyzjami i domknięciem. To nie jest centralizacja — to tworzenie warunków, by innowacje miały sens i ciągłość.

- **Cel:** wzmocnić jakość, trwałość i skalowalność zmian.
- **Działania:**
 - wyznaczenie lidera innowacji i krótką ścieżkę decyzji (kto zatwierdza co),
 - wprowadzenie standardu: Karta + minimum ewaluacji dla każdej inicjatywy,
 - zadbanie o „zasoby minimalne”: czas, zastępstwa, dostęp do narzędzi.
- **Minimalne mierniki:**
 - każda innowacja ma właściciela i harmonogram,
 - Jest 1-str. raport + decyzja „kontynuuj/zmień/stop”.
- **Horyzont + odpowiedzialni:** od razu; dyrektor + zespół kierowniczy.
- **Ryzyko i redukcja:** „przeciążenie” → limit równoległych wdrożeń na semestr.

2. Sieciowanie: szkoły-liderzy jako mentoring wdrożeniowe

Wprowadzenie: W regionie część szkół ma więcej doświadczeń i gotowych rozwiązań, a część dopiero startuje — warto to wykorzystać zamiast zaczynać od zera. Mentoring między szkołami działa, gdy dotyczy nie „ładnych opisów”, tylko realnych warunków wdrożenia i problemów. Dyrektor może uruchomić sieć wsparcia prostymi krokami i bez wielkich kosztów.

- **Cel:** wykorzystać nierówne rozłożenie innowacji do uczenia się w regionie.
- **Działania:**
 - zidentyfikowanie szkoły o wysokiej aktywności i prośba o wsparcie,
 - zorganizowanie 2 form wsparcia: webinar tematyczny + konsultacje wdrożeniowe (krótkie, konkretne),
 - wymieniana „warunków wdrożenia”, nie tylko opisów działań (co musi być spełnione).
- **Minimalne mierniki:**
 - minimum 1 kontakt mentoringowy na semestr (wizyta/online),
 - jedna adaptacja rozwiązania z opisem „co zmieniliśmy i dlaczego”.
- **Horyzont + odpowiedzialni:** 3–6 mies.; dyrektor + koordynator współpracy.
- **Ryzyko i redukcja:** „kopiowanie bez sensu” → obowiązkowy opis warunków wdrożenia.

Rekomendacje: nauczyciele i nauczycielki prowadzący innowacje

1. Innowacja jako pakiet: cel–działania–dowody

Wprowadzenie: Innowacja jest najsilniejsza wtedy, gdy da się ją wytłumaczyć w minutę: co zmieniam, jak to robię i skąd wiem, że to działa. Taki pakiet chroni przed rozmyciem celu, a jednocześnie ułatwia rozmowę z dyrekcją i zespołem. „Dowody” nie muszą być naukowe — mają być sensowne i widoczne.

- **Cel:** zwiększyć czytelność i obronić innowację w rozmowie o jakości.
- **Działania:**
 - zapisanie celu w 1 zdaniu i 3 krokach działania (maks. na semestr),
 - przygotowanie „dowodów” efektów: 2–3 namacalne rezultaty (np. portfolio),
 - ustalenie z góry, co należy zbierać do ewaluacji (minimum, bez nadmiaru).
- **Minimalne mierniki:**
 - jest komplet: cel + 3 działania + 2–3 dowody,
 - jest krótkie podsumowanie: „co zostaje na stałe w praktyce”.
- **Horyzont + odpowiedzialni:** przygotowanie 1–3 mies. + 1 semestr; nauczyciel/lider.
- **Ryzyko i redukcja:** „rozmycie celu” → przegląd celu po 2–3 tygodniach wdrożenia.

2. Wspólnota praktyki zamiast pracy solo

Wprowadzenie: Innowacje prowadzone w pojedynkę szybko kosztują energię i trudno je utrzymać w czasie. Mały zespół działa jak amortyzator: pozwala szybko korygować kierunek i dzielić się pracą. Dwa krótkie „check-pointy” w semestrze często dają więcej niż długi projekt na koniec.

- **Cel:** ograniczyć wypalenie i zwiększyć trwałość wdrożeń.
- **Działania:**
 - utworzenie mikro-zespołu 2–3 osoby: wspólne planowanie i przegląd danych,
 - określenie 2 checkpointów (po 4 i 8 tygodniach): co działa, co zmienić,
 - ustalenie „jednego elementu do skalowania” (do innej klasy/przedmiotu).
- **Minimalne mierniki:**
 - odbyły się 2 checkpointy z notatką 1/2 strony.
 - jest decyzja o jednym elemencie do przeniesienia/skalowania.
- **Horyzont + odpowiedzialni:** 3 mies.; lider innowacji + zespół nauczycieli.
- **Ryzyko i redukcja:** „brak czasu na spotkania” → 20 minut, stały termin, online.

Rekomendacje: organy prowadzące

1. Regionalny standard jakości: karta innowacji + lekka ewaluacja

Wprowadzenie: Organy prowadzące mają realny wpływ na to, czy innowacje są „widoczne” i porównywalne, czy pozostają rozproszone i nie do oceny. Minimalny standard jakości nie musi być rozbudowany — chodzi o wspólną podstawę opisu i prostą ewaluację. To wzmacnia sensowność wydatkowania zasobów i ułatwia upowszechnianie sprawdzonych rozwiązań.

- **Cel:** podnieść porównywalność i ograniczyć „innowacje deklaratywne”.
- **Działania:**
 - wprowadzenie wymogu: Karta innowacji jako warunek uznania/raportowania,
 - udostępnienie pakietu narzędzi ewaluacji (ankiety, obserwacja, szablon raportu),
 - ustalenie zasady „ewaluacji proporcjonalnej” (minimum, bez biurokracji).
- **Minimalne mierniki:**
 - szkoły stosują wspólny szablon Karty i raportu.
 - każda innowacja ma minimum 2 źródła danych ewaluacyjnych.
- **Horyzont + odpowiedzialni:** 3–6 mies.; organ prowadzący + dyrektorzy.
- **Ryzyko i redukcja:** „opór wobec formalizacji” → szablony + krótkie szkolenie 60 min.

2. Wsparcie celowane: mikrogranty + koordynator wdrożeniowy

Wprowadzenie: Wdrożenia najczęściej blokuje nie brak pomysłów, tylko brak drobnych zasobów, czasu i wsparcia w kluczowych momentach. Mikrogranty pozwalają szybko uruchamiać działanie, a koordynator wdrożeniowy spina sieć i pomaga przenosić rozwiązania między szkołami. To podejście zmienia system z „konkursu na pomysł” na „system wdrażania i uczenia się”.

- **Cel:** przejść od listy działań do mechanizmów wdrażania i dyfuzji.
- **Działania:**
 - uruchomienie programu mikrograntów na doposażenie nauczycieli (prosta procedura),
 - powołanie koordynatora innowacji (łącznik szkół, mentoring, repozytorium),
 - zaplanowanie punktowego wsparcia w „momentach decyzyjnych” wdrożenia.
- **Minimalne mierniki:**
 - działa prosty nabór i rozliczenie (1 strona, szybka decyzja).
 - co semestr: przegląd wdrożeń + lista rozwiązań do upowszechnienia.
- **Horyzont + odpowiedzialni:** 6–12 mies. pilotaż; organ prowadzący + dyrektorzy.
- **Ryzyko i redukcja:** „nadmierne formalności” → pilotaż z uproszczonymi procedurami.